

[POSTNIK *sb m*

o *prawdopodobnie jasne (tak w post)*.

sg G postnika. ◇ pl A postniki.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde także XVII – XVIII w.

Ten, kto pości; ieiunator Cn; Koń iego łomę z oney iatki wywłócząc/ wytrząsnął coś w chufce obwinionego, którą gdy podniešie/ nálał w niey bochen chlebá y część mięfá. Tedy chwalić Pána Bogá począł/ który poŃtniki y ługi łwe opátruie (marg) PoŃtniki iako Pan Bog żywi (-) SkarŻyw 246; Táki był ten ś. Iędrzey / który pierwey w łzkole ś. Ianá/ v onego ták łurowego poŃtniká y oŃtrego żywotá miŃtrzá/ ćwiczony był SkarKaz 463a (Linde).

JDok